

Caspa? Quina caspa?

la fitxa

Obra: *El cantar del arriero*, de Fernando Díaz Giles.

Intèrprets: Companyia de Sarzuela. Solistes: Isabel Cano, Joan Antoni Salom, Josep Lluís Blanch, Maria Pi, Ramón Rodríguez i Pepín Villarazo.

Direcció musical: Enric Azuaga; **direcció escènica:** Meritxell Roda; **escenografia:** Carles Oriols i **coordinació general:** Carmen Andrés.

Espai: Teatre de Can Gomà.

Data: 7 i 8 de juliol.

Observacions: Acústica, zero. El programa de mà va servir de ventall per combatre la calor de Can Gomà.

SERGI EMILIANO / ORIOL ESCURA

crítica escènica

Any rere any, la Companyia de Sarzuela demostra una indiscutible capacitat per materialitzar a l'escenari els seus projectes. Es tracta d'un treball costós per l'elevat nombre d'intèrprets i la seva condició *amateur*. Es valen d'una disciplina admirable, mantenen una molt bona connexió com a grup i els segueix un públic fidel.

La interpretació dels actors a *El cantar del arriero* és brillant en la intenció, el talent i l'esforç i temps esmerçats. Per anar més enllà, però,

cal una formació tècnica i concreta en la dicció i en els moviments. És necessària una millora en la projecció de la veu parlada, no menjar-se cap mot, respectar la funció natural de les sil·labes tòniques i febles, evitar la tonada recitativa i limitar-se a parlar amb organicitat. En la part corporal, la tonificació de totes les parts de l'organisme s'ha de convertir en una exigència de cadascun dels actors. L'energia ha de fluir des dels peus fins al cap. D'aquesta manera, la Companyia caminarà cap a la professionalitat.

La proposta d'enguany s'ha basat en l'intent d'aproximació als nostres temps de l'habitual posada en escena arcaica que exigeix la Sarzuela genuïna. El trencament s'ha dut a terme mitjançant un vestuari i un *atrezzo* actualitzats.

La direcció (professional) de Meritxell Roda ha proporcionat al conjunt de l'espectacle un bon ritme i joc amb l'espai. Pendre

consciència del que representa l'escolta entre els actors i l'entorn és el punt feble de molts grups *amateurs*. La Companyia ha sabut assimilar i aplicar aquestes directrius esdevenint un referent de treball i d'implicació per a tots aquells que coneixen desinteressadament la cultura. Molta Merda!

crítica musical

És interessant la voluntat de la Companyia de revolucionar el *gènere chico* a través d'una escenografia innovadora. No és objecte de la crítica jutjar l'encert o desencert de l'aposta, però sí l'afirmació que "cal espolsar-li la caspa (a la sarzuela)". La caspositat d'una manifestació artística és una qualitat relativa, no pas absoluta, ja que si s'hi aficionés molta gent jove, es jutjaria d'una altra manera. A aquest pas es podria considerar casposa la *Gioconda* per ser exposada al Louvre i salvada d'aquesta xacra si s'exposa en una

La Companyia escenificant 'El cantar del arriero' dissabte a Can Gomà

nau industrial! No es pot espolsar la caspa a la sarzuela perquè no en té. En tot cas cal que el públic s'hi aficioni.

És destacable la feina feta pels cors amb l'orquestra, però en molts moments calia seguir el *libreto* perquè solistes com Isabel Cano o Josep Lluís Blanch quedaven sufocats pel doblatge que els feia l'orquestra en alguns moments: calia afluixar la part instrumental, sobretot en un indret de pèssima

qualitat acústica com Can Gomà. Si a aquest fet afegim les passejades cap al fossar dels músics o la supressió d'algun tros de solistes e benefici dels cors, se'n dedueix que hi ha més bon encaix entre el cor i l'orquestra que no pas entre l'orquestra i solistes. No s'haurien de perdre de vista qüestions musicals més inherents a un gènere vocal com aquest, més tenint en compte la capacitat de la Companyia de Sarzuela de Mollet. ☉